

Prolog

Eton College
1806.

Trinaestogodišnji lord Jarret Sharpe nije htio provesti noć u paklu. Kroz prozor kočije bacio je kratki pogled na Mjesec i zadržtao. Sigurno je blizu osam – stići će u Eton baš kad dječake zaključaju u Dugu odaju. I početak će pakao.

Popravljajući si crnu kravatu, pogledao je svoju baku. Što bi mogao reći da joj promijeni mišljenje? Šest mjeseci ranije, odvela ih je u London kako bi živjeli s njom – daleko od Halstead Halla, najboljeg mjesta na svijetu. Nije ga više vodila u pivovaru sa sobom. I natjerala ga je da ide u tu užasnu školu. A sve zbog načina na koji su otac i majka umrli.

Kroz srce mu je prošla jeza i osjetio je kao da je i u njemu samome nešto umrlo. Nije mogao jesti, nije mogao spavati... nije čak mogao ni plakati.

Kakvo je on to čudovište bio? Čak je i njegov stariji brat Oliver bio plakao na sprovodu. Jarret je *htio* plakati, ali suze nisu nadolazile. Čak ni kasno noću, tijekom noćnih mora o ocu u lijesu.

Bio je čitao opise u novinama o tome kako je metak „raznio lordovo lice” i nije mogao izbrisati taj prizor iz glave. Dovoljno užasno bilo je to što ga je proganjala slika majke, ukočene i blijede, kako leži u lijesu u snježnobijeloj spavaćici koja prekriva ranu od metka. Svaki put kad bi se pitao što onda znači zatvoren očev lijes, jedva je mogao disati.

„Reci Oliveru da očekujem da mi piše svaki tjedan, jesi čuo?” rekla je baka.

„Da, gospođo.” Oštra bol zgrabila ga je za prsa. Uvijek je potajno vjerovao da je on bakin miljenik. Ali ne više.

„A i ti, naravno”, dodala je mekšeg glasa.

„Ne želim ići u školu!” planuo je. Kad su se njene obrve izвилe, hitro je dodao: „Želim ostati kod kuće. Želim svaki dan ići u pivovaru s tobom.”

„Jarrete, dječaće moj...”

„Ne, slušaj!” Na krilu je gužvao rukavice za sprovod dok su riječi tekle iz njega. „Djed je rekao da ću naslijediti pivovaru, a ja ionako znam sve o njoj. Znam kako se pravi kaša i koliko dugo se mora pržiti ječam. I dobar sam u matematici – i sama si rekla. Mogao bih naučiti voditi knjige.”

„Žao mi je, momče, ali to ne bi bilo mudro. Bilo je pogrešno od mene i djeda to što smo ti usadili interes za pivovaru. Tvoja majka to nije željela za tebe i imala je pravo. Udala se za markiza baš zato što je za svoju djecu htjela veće stvari od petljanja s pivovarom.”

„Ti se petljaš oko pivovare”, usprotivio se.

„Jer moram. Jer je to glavni izvor prihoda za vas djecu dok se ne riješi pitanje posjeda vaših roditelja.”

„Ali, mogao bih pomoći!” Gorio je od želje da bude koristan svojoj obitelji. Pivovara Plumtree bila je puno bolji izbor nego učenje o tome tko je prešao preko Nila ili kako konjugirati na latinskom; čemu mu to koristi?

„Možeš pomoći tako što ćeš postati netko cijenjen, a to možeš samo na Etonu. Rođen si za to da bi postao netko velik – odvjetnik

ili biskup. Mogla bih se čak nositi s time da odeš u vojsku ili mornaricu, ako ti je to želja.”

„Ne želim biti *vojniki*”, rekao je zapanjen. Sama pomisao na držanje pištolja u ruci uskomešala mu je utrobu. Majka je slučajno ustrijelila oca pištoljem. Zatim je ustrijelila i sebe.

Taj je dio bio mutan. Baka je rekla novinama da se majka toliko rastužila kad je shvatila da je ubila oca, da je ubila i sebe. Nije mu to imalo smisla, ali baka je zapovjedila da se o tome više ne govori, pa je tako i učinio. Nije čak postavljao ni pitanja.

Strašno ga je boljela pomisao na to da se majka ubila. Kako je mogla ostaviti njih petero same? Da je poživjela, mogla im je dovesti učitelje doma i on bi mogao nastaviti ići u pivovaru s bakom.

Grlo mu se stegnulo. To nije bilo pošteno!

„Onda ne vojnik”, rekla je baka nježno. „Možda odvjetnik. Uz taj tvoj bistar um, mogao bi biti dobar odvjetnik.”

„Ne želim biti odvjetnik! Želim voditi pivovaru s tobom!”

Nitko u pivovari nije mu govorio ružne stvari. Pivari su se ponašali prema njemu kao prema ljudskom biću. Nikad ne bi nazvali majku „ubojicom iz Halstead Halla”. Ne bi izgovarali odvratne laži o Oliveru.

Kad je shvatio da ga baka promatra, prestao se mrštiti.

„Ima li to ikakve veze sa svađama u školi?” pitala je baka zabrinuta glasa. „Tvoj ravnatelj kaže da te mora kažnjavati gotovo svakog tjedna zbog tučnjava. Zašto se to događa?”

„Ne znam”, promrmljao je.

Na licu joj se pojavio izraz izrazitog nezadovoljstva. „Ako drugi dječaci govore ružne stvari o tvojim roditeljima, mogla bih razgovarati s ravnateljem...”

„Ne, dovraga!” kriknuo je sav u panici jer ga je pročitala. Ona ne smije razgovarati s ravnateljem – to bi samo još dodatno sve pogoršalo!

„Nemoj mi psovati. Hajde, možeš reći baki. Zato se ne želiš vratiti u školu?”

Ispupčio je donju usnu. „Samo ne volim učiti, to je sve.”

Promućurnim pogledom pretraživala mu je lice. „Dakle, lijen si?”

Nije ništa odgovorio. Bolje da bude poznat kao lijenčina nego kao tužibaba.

Duboko je uzdahnula. „Pa, to što ne voliš učenje nije razlog da se vratiš doma. Dječaci nikad ne vole učiti. Ali to *jest* dobro za njih. Ako se potruđiš i počneš naporno raditi, bit će ti dobro u životu. Zar ne želiš da ti bude dobro?”

„Da, gospođo”, promrmljao je.

„Onda sam sigurna da će ti i biti.” Bacila je pogled kroz prozor kočije. „Ah, stigli smo.”

Jarretovo grlo se stegnulo. Htio ju je preklinjati da ga pusti da oстане, ali jednom kad bi baka nešto odlučila, nitko joj nije mogao promijeniti mišljenje. I nije ga htjela u pivovari. Više ga nitko nije nigdje htio.

Izašli su iz kočije i zaputili se prema uredu ravnatelja. Upisala ga je dok je služavka nosila njegovu prtljagu gore u Dugu odaju.

„Obećaj mi da se više nećeš tući”, rekla je baka.

„Obećavam”, rekao je otužno. Zar je bitno ako je izrekao laž? Zar je uopće išta više bitno?

„Dobar momak. Oliver stiže sutra. Bit će ti bolje čim on dođe.”

Suzdržao se od komentara. Oliver se trudio paziti na njega, ali nije mogao biti svugdje u isto vrijeme. Osim toga, kao šesnaestogodišnjak, Oliver je provodio vrijeme dureći se i opijajući se sa svojim starijim prijateljima. Večeras uopće neće biti ovdje.

Još jedan drhtaj prolomio se kroz Jarreta.

„A sad daj baki poljubac i reci mi doviđenja”, rekla je nježno.

Pokorno je učinio što je tražila prije nego što se uspeo stubama. Tek što je ušao u Dugu odaju, začuo je da se vrata iza njega zaključavaju, a ona zvijer od Johna Platta već je kopala po njegovim torbama.

„Hej, Bebice, što si mi ovog puta donio?”

Jarret je mrzio nadimak koji su mu nadjenuli Platt i njegovi prijatelji, samo zbog glatke brade i niska rasta. Ali sedamnaestogodišnji Platt bio je za pedalj viši od njega i za dobru mjeru zlobniji.

Platt je pronašao kolač od jabuka umotan u papir, koji mu je dala baka, i zagrizao sredinu dok je Jarret promatrao i škrgutao zubima.

„Što, zar nećeš zamahnuti prema meni?” upitao je Platt mašući kolačem ispred Jarretova lica.

Kakve bi koristi imao od toga? Platt i njegovi kompanjoni bi ga prebili i samo bi opet upao u nevolje.

Svaki put kad bi mu do nečega bilo stalo, to bi mu oduzeli. Pokazati da mu je stalo samo bi sve pogoršalo.

„Mrzim kolač od jabuka”, slagao je Jarret. „Naš kuhar stavlja u njega pseću pišalinu.”

Imao je zadovoljstvo promatrati kako Platt sumnjičavo pogledava prema kolaču prije nego što ga je dobacio jednom od svojih glupih prijatelja. Da se barem uguši njime, pomislio je.

Platt je nastavio kopati po torbi. „Što to imamo ovdje?” rekao je kad je pronašao pozlaćenu kutiju s igraćim kartama koju je otac darovao Jarretu za rođendan.

Jarretu proključa krv. Mislio je da ih je bolje skrio. Impulzivno je ponio karte sa sobom jer je htio nešto što će ga podsjećati na roditelje.

Ovog puta bilo mu je teško ostati smiren. „Ne znam što planiraš s njima učiniti”, rekao je nastojeći zvučati kao da se dosađuje. „Ionako nemaš pojma o kartanju.”

„Ma, ti mala gnjido!” Zgrabivši Jarreta za kravatu, Platt ga je udario toliko snažno da je ostao bez daha.

Jarret je zgrabio Plattove prste, boreći se za dah, no u tom je trenutku Giles Masters, vikontov sin i brat Oliverova najboljeg prijatelja, odmaknuo Plattovu ruku s kravate.

„Pusti momka na miru”, upozorio je Masters Platta dok se Jarret borio da dođe do daha. Mastersu je bilo osamnaest godina, bio je vrlo visok i imao je opaku ljevicu.

„Ili što?” kreveljio se Platt. „Upucat će me? Kao što je njegov brat upucao njihova oca da bi dobio nasljedstvo?”

„To je prokleta laž!” kriknuo je Jarret i stisnuo šake.

Masters mu je stavio ruku na rame da ga umiri. „Prestani ga provocirati, Platt. I vrati mu karte ili ću ti razbiti njušku.”

„Ne bi riskirao probleme ovako blizu mature”, rekao je Platt nesigurno. Zatim je pogledao Jarreta. „Ali reći ću ti nešto. Ako Bebica želi svoje karte, možemo odigrati partiju *piqueta*. Imaš štogod novca za ulog, Bebice?”

„Njegov brat ne želi da on kocka”, odgovorio je Masters.

„Ah, nije li to slatko”, rekao je Platt sladunjavo. „Bebica radi sve što mu veliki braco kaže.”

„Za Boga miloga, Platt...” počeo je Masters.

„Imam novac”, ubacio se Jarret. Naučio je igrati tu igru na očevu koljenu i bio je poprilično dobar u njoj. Isprsi se. „Igrat ću.”

Podižući obrve, Platt je sjeo na pod i podijelio karte.

„Jesi li siguran?” upitao je Masters Jarreta dok je Jarret sjedao preko puta svog neprijatelja.

„Vjeruj mi”, odgovorio je Jarret.

Sat vremena poslije, povratio je svoju pozlaćenu kutiju karata. Dva sata poslije, uzeo je Plattu petnaest šilinga. Do jutra je osvojio pet funti, na opće zgražanje Plattovih tupastih prijatelja.

Nakon toga, nitko ga više nije zvao Bebicom.